

[Wilhjelm.]

sepolitik. Det har vi ganske vist påpeget hele tiden, også da rollefordelingen var den modsatte, og vi søgte at vise den overvældende lighed mellem socialdemokratiets såkaldte kriseplan og venstres såkaldte helhedsplan. Men nu er det i hvert fald slet ikke til at overse. På et samlet budget på 80 mia kr. er der uenighed om et par hundrede millioner kroner eller en brøkdel af en procent. På nær disse få hundrede millioner kroner er der enighed om at køre med et kasseunderskud på ca. 15 mia kr., og uenigheden om det mellemliggende par hundrede millioner kroner er åbenbart ikke større, end at regeringen på forhånd fortæller venstre, at den da gerne skal administrere videre, om så alle venstres forslag og krav bliver den påtvunget.

Hvad er det så for en finanslov, der bliver vedtaget? Det er den rammelov, der angiver nærmere, hvordan og i hvilket tempo byrderne ved det kapitalistiske samfunds krise skal væltes over på lønarbejderne. Mere end nogen anden enkeltlov klargør finansloven, hvad det er for en rolle, staten spiller under kapitalismen.

Staten er ikke en neutral instans, som glatter ud og omfordeler. Staten er ikke en overordnet retfærdighed, som øver ret og skel, som tager fra de rige og giver til de fattige for at imødegå den uret og den ulighed, der følger af opdelingen i dem, der laver forretning på andres arbejde, og dem, der må sælge deres arbejdskraft. Staten har én opgave fremfor nogen anden, nemlig at bevare og at stabilisere det kapitalistiske samfund.

Nu falbydes denne politik under betegnelsen indkomstpolitik. Så sent som i går kunne man læse overskrifter på indlæg af hr. Ninn-Hansen i 7 provinsblade, der sagde: Tiden er nu til indkomstpolitik. Og på én og samme dag stor overskrift i Aktuelt, foranlediget af udtalelser af hr. Paulus Andersen: Tiden er nu til indkomstpolitik. Det er ikke kun venstre og socialdemokratiet, der er ved at ligne hinanden til forveksling, det går altså også i denne sammenhæng på de konservative.

Jeg vil komme med nogle mere generelle betragtninger om finansloven. I højkonjunkturperioden i 1960'erne var statens og dermed folketingets funktion vanskelig at gennemskue. I krisetider derimod fremtræ-

der staten mere umiddelbart som kapitalens forlængede arm. I den samling, vi nu er inde i, er der gennemført adskillige asociale nedskæringslove, hvis sigte entydigt er tilvejebringelse af bedre forhold for den betrængte kapital. Folketinget har således vedtaget direkte overførsler af kæmpebeløb fra lønarbejderklassen til kapitalisterne, f. eks. i form af den såkaldte prisdæmpende ydelse og også i form af et boligforlig, der forsigtigt anslået betyder overførsler af rene spekulationsgevinster i størrelsesordenen en snes milliarder kroner til husejerne.

Regering og folketing er vigtige dele af den borgerlige stat, hvis opgave det er at sikre det kapitalistiske samfunds eksistens og videreførelse. Finansieringen af staten klares overvejende gennem skatteplyndring af lønarbejderklassen, og det siger sig selv. Kapitalen lader sig nemlig ikke beskatte, den er jo selve udbyttersamfundets forudsætning, også selv om den er skabt af arbejderne. Og heller ikke kapitalisterne som personer kan staten gå alt for hårdt i kødet på. Bliver der ikke en i deres øjne passende profit, så nægter de at investere eller flytter investeringerne, og så går hjulene i stå, som man siger. Dette har man ikke med en socialdemokratisk eller borgerlig politik noget som helst at stille op over for; det er de vilkår, man accepterer at fungere under.

Det kapitalistiske samfunds indbyggede problemer vokser år for år, og det nødvendiggør stadig større statsudgifter til at lappe på og holde systemet sammen. Det stigende skattetryk, der altså først og fremmest rammer lønarbejderklassen, har som konsekvens fået den grasserende nedskæringsdille, som især fremskridtspartiet er eksponent for. Men de statslige udgifter, der skæres på, det er lige præcis dem, som er — eller i det mindste kan være — i lønarbejdernes interesse, dvs. udgifterne til social- og sundhedsvæsen, daginstitutioner i mente, uddannelse, finansiering af boligbyggeri og den slags ting.

Finanslovsforslaget skitserer altså, hvorledes det kapitalistiske Danmark kan humpe videre i det kommende år. Det er ligesom sidste år et nedskæringsforslag, og det er vendt imod arbejderklassen.

Vi har fremsat en række ændringsforslag, hvis sigte bl. a. var at markere vores modstand mod de værste asociale nedskæringer